

de Bergrede XI
Liefhebben - de sporen drukken van de Meester

- * intochtlied 692 (opw)
- * stil gebed
votum en groet

***Onze hulp is in de naam des Heren
die de hemel en de aarde gemaakt heeft,
die trouw is en trouw blijft en niet laat varen het werk van zijn handen.
Genade zij u en vrede van God onze Vader en van onze Here Jezus Christus,
in de gemeenschap van en met de Heilige Geest.***

- * lied 290
- * gebed om de Heilige Geest
- * bijbellezingen: N.T. 2 Cor. 4:16-18
1 Petr. 4:12-19
- * lied 453:1-4
- * preek n.a.v. Matt. 5:11 en 12
- * gebed/voorbede
- * slotlied 43 (opw):1,2 en 3 **collecte**
- * zegenbiede
- * vervolg slotlied 43 (opw):4

***De genade van onze Here Jezus Christus
en de liefde van God
en de gemeenschap met de Heilige Geest
is met u allen.***

Liederen uit opwekking (opw) en Lofzangen en Gebeden (bundel Unie Baptisten) - sup. = supplement.

Johannes zegt in 1 Johannes 4:19 *Wij hebben lief omdat Hij ons eerst heeft liefgehad*. Met andere woorden: onze liefde tot God en zijn Zoon, Jezus Christus, onze Heiland én Koning komt niet eerst vanuit onszelf, maar wordt door Hem gewekt!

Wij hebben lief *o m d a t* ... Hoe lief hebt u Hem dan? Hoe lief heb jij Hem dan en ik?

Hebben we wel *echt* lief?

Waaruit blijkt die liefde van ons tot Hem?!

Uit het gegeven dat het ons per dag lukt een luttel moment met Hem bezig te zijn, veelal ook nog wat vaak op ons zelf gericht?! Dát is toch wat vaak onze godsdienst door de week? Als Hij maar bij mij is, mij maar zegent, u, jij en ik zijn 'zalig' ervaart, zijn liefde.

Daarom nog eens, waaruit blijkt onze liefde tot Hem? Uit dat je trouw ter kerke gaat? Het koor zong in deze dienst zoeven: *Heer maak toch mijn harte waarachtig en trouw...* Zingen we dat niet heel wat gemakkelijker dan dat we dat zijn? Hebben wij God in Jezus Christus lief? Houden we van Hem? Het zingt er zo gemakkelijk uit hè: *Buiten u o Heer kan mijn ziel niet leven*, maar in de praktijk gaat dat eigenlijk maar wat best, vindt u niet? Houden van, liefhebben van God zou toch feitelijk moeten zijn dat je leeft dat je niet buiten Hem kunt?! En van daar uit ook niet buiten je mede broeder en zuster?!

Hoe wordt in ons natuurlijk leven duidelijk dat 'het niet buiten de ander kunnen' zich uitdrukt in een je steeds meer aan de ander hechten - kijk naar het huwelijk zoals door God bedoeld! Dat begrip 'hechten' past helemaal bij geloven. Ant de Bijbel zegt: *Wie zich aan de Here hecht, is één geest met Hem!* Dát is liefde!! Liefde is: aan Jezus Christus hechten (door dik en dun, vreugde en verdriet) zoals - en luisteren we goed! - Jezus zelf aan de Vader hechtte!

Als dat liefde is, weet u welk woord dan onherroepelijk aan 'liefde' verbonden is? Kijk maar eens naar de natuurlijke liefde: *pijn, lijden!* Als liefde waarachtig liefde wil blijken te zijn, dan zal het waarmerk (w a t e r m e r k - kijkend naar de betekenis van de doop!) altijd *lijden* zijn! Immers, hoe kan het ook anders, liefde is zich restloos geven! Volkomen geven! Sterker: weggeven! En het opmerkelijke daarvan is, dat alleen dat als antwoord liefde geeft!

Hadden wij als mensen, helemaal als christenen, meer besef van deze inhoud van liefde. Wat zou de wereld, tot dat kleine wereldje - b.v. van het huwelijk, beeld van de relatie tussen de mens en Christus - er anders uitzien!

Wij hebben liefde, u net zo goed als ik, zo egoïstisch gemaakt: als *ik* maar aan mijn trekken kom! En dát maakt o zo onverdraagzaam...

Zou het te bout zijn als ik beweer dat wij bezig zijn sowieso (dus niet alleen geestlijk) liefde te onteren? Het is voorzeggd met betrekking tot de eindtijd. Met betrekking tot het moment dat het Koninkrijk der hemelen op doorbreken staat. Met betrekking tot het moment dat de Zoon des Mensen op het punt staat terug te keren... en met Hem het loon. *De liefde van de meesten zal verkillen*. Van 'de meesten' dat is op zich schokkend, maar er staat tenminste niet van *iedereen!* En houden we het nu even op de liefde ten aanzien van God in Christus Jezus, waarvan elke andere liefde een schaduwbeeld is. Hebt u, heb jij en heb ik dan nog lief?

Zullen we nog even resumeren wat dat inhoudt?

- * Je kunt niet buiten Hem!
  - * Je hecht je steeds vaster!
  - * Je bent bereid te lijden voor Hem, om Hem en
  - * Je als Hij deed weg te geven, restloos!
- Hij heeft toch *eerst* liefgehad?!?

Zou het kunnen zijn dat, omdat we dat niet volkomen voor ogen hebben - dan wel houden! - dat wij zo weinig van 'liefde' maken? Kunnen we ons er - héél persoonlijk - wat bij voorstellen: *Hij heeft mij eerst lief gehad!*?

Ik ben er absoluut zeker van geworden, dat dit iets is wat bij het overgrote deel van wat zegt en belijdt christen te zijn niet - misschien wel nooit - wezenlijk is doorgedrongen!

Want wil dat waarachtig bij je door kunnen dringen, dan komt onherroepelijk de vraag op: *wat ziet Hij in mij*. U moet me niet kwalijk nemen als ik zeg dat te velen)misschien wel concreet iemand hier en nu' met die liefde van God omgaan was het een goedkope flirt. Kent u dat gezegde dat 'je er wel genoeg kunt krijgen, aan iedere vinger wel één'? Is dat ook niet wat vaak de houding ten opzichte van God? Het is dan eerder zo: wat zie ik in Hem in plaats van Wat ziet Hij in mij; en zo komt het dat velen Hem er als het ware *bij hebben genomen* in hun leven...!

Liefde? Wat is dat?

Misschien vraagt iemand zich onderhand af wat dit alles wat ik tot nu toe gezegd heb feitelijk te maken heeft met de laatste zaligspreking die nu aan bod is. Als je Hem waarachtig liefhebt vanuit zijn liefde voor jou, dan zul je in je allerdiepste weten dat dit er alles mee te maken heeft!

Als ergens ten aanzien van het christen zijn liefde naar vooren komt dan wel in de laatste zaligspreking die nu aan de orde is. Hoorde u het er niet uitbarsten? *Zalig zijt gij, wanneer men u smaadt en vervolgt en ligende allerlei kwaad van u spreekt om Mij n e n t w i l*. Komt het daar in feite niet in zijn volle gewicht aan op *liefde - liefhebben*? De gouden draad van de persoonlijke relatie tussen Jezus en de discipel, gesponnen in het woord 'liefde', was door elke zaligspreking heen geweven. Maar juist in deze laatste zaligspreking is het, omdat het in het praktische leven leven - invullen - van al die eerder behandelde zaligsprekingen je bij deze laatste zaligspreking doet uitkomen, dat liefde eruit barst! Hebt gij Mij lief?

Als dat ergens zichtbaar zalgaan worden dan wel hier! Maar hoe toont de geschiedenis van God en mens tot aan vandaag dat de mens geneigd is lief te hebben voor zover hij er beter van wordt. O wee, als het moet kosten - het vooral jezelf moet kosten!

Hoe dramatisch wordt dit zichtbaar in de geschiedenis van God en zijn volk Israël. Wat was hun zoveel en vaak beleden liefde tot hu God waard als het erop aan kwam? Als een verlaten echtgenoot heeft God zijn pijn door de mond van de profeten heen op velerlei wijze tegen dove oren uitgesproken! Kunnen wij aanvoelen hoe groot de pijn is van genegeerde liefde?

De schrijver van de Hebreënbrieff schrijft: *Ten laatste heeft Hij door zijn Zoon gesproken tot...* uiteindelijk *heel* de mensheid. Mens, Hij ziet wat in je!

Wat?

Wat Hij zich van voor de grondlegging der wereld heeft voorgesteld: jou in relatie met de Christus - bestemd voor de troon! Het huwelijk met het Lam!

Is er een heerlijker boodschap?

Israël wees Hem af - spijkerde Hem weg aan het kruis! Wat hadden zij met de profeten voor Hem gedaan? O zeker, in Jezus tijd stonden er voor hen opgerichte monumenten. Ze vereerden zelfs hun (ge)dode profeten... (Dode profeten zijn minder lastig, die zwijgen!) Maar ten tijde van Jezus tot en met vandaag is daarin feitelijk *niets* veranderd!

Jezus mocht en mag niet spreken over liefde die alleen uit een sterven opbloeit. Kruist Hem! Vandaag nóg mag zijn stem niet te persoonlijk worden. O er zijn ook nu opgerichte monumenten - we komen er zelfs in samen, maar mag Hij ons - u, jou en mij - te na komen met zijn *liefde*?

Hoe diep heeft de boodschap óns geraakt in 'zalig de armen van geets'? Bracht het ons tot een erkennen van te kort schieten? Zagen we hoe we nog zo veel winst achten boven Hem? Raakte het waarachtig ons hart, of, onze koude kleren niet...

'Zalig die treuren...'. Zijn de tranen alweer opgedroogd nadat we zagen wie wij waren - uit op onszelf!? Raakte het je hart? En wat als het gaat om 'zalig de zachtmoedigen'? Deed zijn boodschap ons hongeren en dorsten om zijn wil te doen? Wekte zijn erbarmen erbarming bij ons?

Hoe is het met ons hart na heel de reeks zaligsprekingen aan zijn voeten gezeten te hebben? Is het rein om het Woord dat Hij gesproken heeft? Vol met vrede? Zo vol dat je vrede sticht? Dán heb je de pijn gevoeld om der gerechtigheid wil!! Dan zul je nog meer pijn voelen, uiteindelijk om zijnentwil - zijn pijn! Want wie waarachtig discipel wil zijn, visser van mensen (stond niet dat voorop: gered om te redden), die zal de sporen van de Meester drukken: *liefde wint!!*

Liefde, zoals Hij die voorleefde, om ons en naar ons toe!

De gevallen menselijke natuur wil dat niet, zo'n liefde! Want het ontdekt als het licht duisternis. Ben ik zoon van het licht? Hij, Jezus, was en is het Licht van de wereld en elk mens dat Hem ontmoette werd aan Hem ontdekt. En wat deed en doet de aan zichzelf ontdekte mens - de mens die weet, voelt en ziet in zijn nabijheid 'ik zie er niet uit!', die buigt, belijdt en laat zich reinigen en kleden. Kortom die roept: Heb me lief! Vul me met Uw liefde, maak mijn koude hart levend opdat ik leven wekke. Of die mens verhardt zich, smaad, vervolgt, liegt en... doodt!

De liefde van de Vader is niet alleen in Jezus vermoord, maar wordt nog steeds in elke waarachtige discipel van Hem vermoord. Want hoe is het om jezelf te zien? Wie je bent in het altijd weer ontdekkende licht van zijn Woord en van zijn volgelingen waar het 'gij geheel anders' wel in baanbreekt? Wat gebeurt er dan in ons hart?

Jezus werd om de wil van de Vader, in antwoord op zijn alles aan Hem - en vanuit Hem aan de mens - gevende liefde gedood! Door de wereld én... - hoe pijnlijk! - door lipbelijders!

Toen de laatste en de wereld dachten gewonnen te hebben, bleek de door God zelf in de natuur gelegde wet een onherroepelijke werkelijkheid: liefde die geeft tot in sterven - in liefde sterven, geeft LEVEN - opstandingsleven, ofwel, overwinning! Zijn liefde won! Want het bracht Hem devreugde die voor Hem lag toen Hij de kruisweg gehoorzaam ging tot en met het einde.

Kinderkens gij hebt de wereld overwonnen, want Hij die in u is, is meerder dan die in de wereld is! Dat is war de wereld voelt: jij hebt wat, dat ik mis - waarachtig leven! Het leven van het Koninkrijk. Hebben we dat? Hoe kunnen we datgene getuigen en belijden wat we niet hebben en zijn?!? Is dat het wat je als naamchristen steekt in degene die Hem koste wat et koste wil volgen?

Zalig die waarachtig zichzelf aan God in Jezus Christus verloren - nee, *gevonden* - heeft! Je hebt een schat in je aarden vat! Verlies zeker in deze tijd niet de moed! Zoals ze Jezus je Heer, Christus de komende Koning, gehaat hebben omdat Hij zuiver was, waarachtig - ja, was wat de mens moet zijn en worden en in zijn schijnsel zag niet te zien - zo zullen ze jou haten als jij per dag verlangend leeft om Hem gelijk te worden. Ze zullen je smaden, over je liegen en wie weet binnen hoe korte tijd proberen zich van jou te ontdoen. En ik zeg u (prfeteer u met het Woord) die tijd staat voor de deur.

Het aller, aller pijnlijkste is de druk van hen van wie je dacht dat zij zijn liefde kenden en die Hem met de mond beleden. De kerk? Verkijk je er niet op! Het is ook - helaas - eerder een monument dan een baken! God kijkt er naar binnen en Hij zegt: *het is nu de tijd dat het oordeel begint bij het huis Gods...* Het zal allemaal gaan blijken, echt en onecht, als Hij komt en met Hem het loon!

Staat u op de hemelse loonlijst? Dat is gemakkelijk na te gaan, kijk alleen naar je leven of je als

christen leeft, past onder de noemer van de laatste zaligspreking, de gekozen tekstverzen. Het zal passen als je de vraag uit het begin met een oprecht hart positief kunt beantwoorden met *Ik heb U lief, waarachtig en getrouw!* Verwonder je dan niet om de tegenstand van de tegenstander in de wereld én... in de gemeente! Niemand moet wankelen onder verdrukking, zegt Paulus aan de gemeente van de Thessalonicenzen, want *'Gij weet immers zelf dat wij daartoe bestemd zijn!'* Verdrukking om wat je bent en wilt zijn. Verdrukking omdat je uiteindelijk zegt van Jezus de Christus te houden. *Om Mijnentwil* dáár ligt het 'meer' van de tekstverzen van deze week ten opzichte van het tekstvers van vorige week. Toen ging het om vervolgingen 'om der wille van' of 'ten nutte van gerechtigheid'. Nu gaat het om Hem! Wat is Hij mij waard?

Jezus zegt: *zalig zijt gij indien...* Voely u het persoonlijke erin? Alle zaligsprekingen hebben een algemeen karakter hoewel ze je natuurlijk heel persoonlijk aanspreken: *zalig die...* Hier is het echter direct op jou persoonlijk gericht: *zalig gij! wanneer men u samaadt en vervolgt en liegende allerlei kwaad van u spreekt om Mijnentwil.*

Hoe is het hier tussen u en Hem, mij en Hem?

Schijnbaar is het bij dit alles nodig om in de gebeidende wijs op te roepen om in dit alles niet de moed te verliezen, maar je te verheugen en te verblijden! Niet in het lijden op zich, maar in wat het uitwerkt! Waar is onze blik op gericht? Toch niet op het lijden zelf, want dat geeft... *zelfmedelijden* en voor je het weet nederlaag. Nee, doe als Jezus, kijk vooruit! Kijk naar Gods oorspronkelijke doel, naar wat er ook vóór ons ligt: het Koninkrijk der hemelen, de erfenis - je eindbestemming - het waartoe van je mens-zijn! Wat zegt Paulus? *De lichte last der verdrukking van een ogenblik bewerkt voor ons een alles verre te boven gaand eeuwig gewicht van heerlijkheid, daar wij niet zien op het zichtbare, maar op het onzichtbare...!*

't's maar wat je vast hebt, ofwel waar je hart is!

De mate dat je deel hebt aan het lijden *van Christus* (de diepste grondtoon van het 'om Mijnentwil') bepaalt je deel hebben aan zijn Rijk bij de openbaring van zijn heerlijkheid! Je loon! Je... kroon!

Weest niet bevreed voor wat gij lijden zult maar wees getrouw tot de dood én gij zult ontvangende kroon des levens! (NB wees getrouw tot... de dood - laat dat in deze goed tot ons doordringen. Zover kan God dus met ons gaan.) Zeg nooit meer vroom (misschien echt gemeend!): het gaat mij niet om loon...

Jezus wekt je ertoe op om juist daarvoor te gaan! Ging zelf daarin voor. Bovendien is de mate waarin wij loon ontvangen een verheerlijken van zijn Naam of niet soms?!

Verblijdt u en verheugt u! Dat is concreet: *heblief! Hem, die ons eerst heeft liefgehad.* Of ik dat heb - Hem liefheb - zal dus nu al blijken!

Het ogenblik van de zevende bazuin komt steeds dichterbij. Het staat voor de deur als de nacht rond niet alleen Israël, maar ook Gods kinderen - de gemeentebijna verstikkend zal lijken. De verdrukking zal groot zijn en is al meer voelbaar.

Hij is komende en met hem het loon om dat te geven aan zijn knechten, profeten en aan de heiligen en aan hen die zijn Naam vrezen, aan de kelingen en de groten...

Geldt dan en nu voor ons - u, jou en mij - zalig?

Amen.